

DANTONOVA SMRT PREMIJERA BUCHNEROVE DRAME U FRLJIĆEVOJ REŽIJI PUBLIKU JE 'PRIKOVALA' ZA SJEDALA

Strah od sjedenja

Dragovoljnim pristankom na svojevrsnu 'torturu', publika je dala zeleno svjetlo umjetničkom činu koji se odvijao pred njezinim očima i doslovno oko njezinih glava

ŽELJKO TUTNJEVIĆ / CROPIX

Prazna mjesta u publici navela su na pomisao kako je velik broj publike pobjegao pred 'torturom' sputavanja u parteru, pred vrlo zanimljivom i sugestivnom predstavom o nemogućnosti revolucije u konformiranim društvima

PIŠE ANET FRANIĆ

Predstava koja je tjednima prije svog uprizorenja, zbog svoje specifičnosti, izazivala znatnu pažnju i privlačila pozornost javnosti, Buchnerova "Dantonova smrt" u režiji Olivera Frlića, u ponedjeljak je izvedena na Tvrdavi sv. Ivana kao posljednja ovoljetna dramska premijera Dubrovačkih ljetnih igara.

Već i sam ulazak posjetitelja koji su razvrstani u kolone prema visini i u glumačkoj pratnji smješteni unutar drvene pozornice, iz koje su im virile samo glave u okovima usmjerne prema giljotini, bio je uvod u nesvakidašnju predstavu, koja je tražila i potpunu predanost publike.

Štoviše, dragovoljnim pristankom na svojevrsnu "torturu", publika je dala zeleno svjetlo umjetničkom činu koji se odvijao pred njezinim očima i doslovno oko njezinih glava, a koji nije bio lišen brutalnih scena, među kojima i dekapitacije kokoši, koja je, doduše, već bila mrtva.

Iako se predstava iz svih tih razloga ne preporučuje klastrofobičnima i mladima od šesnaest godina, interes za nju bio je popriličan, no primjetan broj praznih sjedala na premijeri dao je naslutiti kako je bilo i potencijalnih gledatelja koji su uoči same izvedbe odustali od praćenja predstave.

Iznuda od publike

Upravo je to možda i najveći nedostatak inače vrlo zanimljive i sugestivne predstave, koja na taj način vjerojatno nastoji "iznuditi" od publike da se odredi prema brojnim otvorenim pitanjima koja su redatelja Frlića i njegove suradnike odvela u potragu za novim kazališnim pristupom i izrazom.

A redatelja je, kao što je već poznato, zanimalo zbog čega se, unatoč brojnim socijalnim i društvenim nejednakostima kojima svakodnevno svjedočimo, revolucije ne događaju, barem ne na starom kontinentu, i zbog čega su njegovi suvremenici tako često sentimentalni prema nepravednim društvenim sustavima koji ih na razli-

'Dekapitirani' su ravatelj Ivica Prlander sa suprugom Vedranom, a i poteštat Andro Vlahušić

Mani Gotovac, teatrologinja: Ovakvu krizu živimo

•• Otvoriti jezikom umjetnosti pitanje koje nas neodgodivo tišti – tu je pozvan teatar. Frlić je uz pomoć "Dantonove smrti", uz silnu kazališnu energiju ansambla, pokrenuo pitanje revolucije kao naloga vremena u situacijama teške svjetske krize. Tu krizu živimo. Takvi umjetnički potezi izvlače nas iz malograđanske tuposti u koju je upao naš teatar.

Dr. Ljiljana Betica, liječnica: Ne treba mučiti publiku

•• Gledati predstavu u ambijentu tvrđave uvijek je događaj. Predstava je zanimljiva, koncizna i puna simbolike, a glumci jako dobri. Rješenje gledališta je tek na izgled atraktivno, zalažem se za nultu toleranciju prema svakom nasilju te ne smatram da publika mora biti doslovno mučena da bi shvatila poruku autora i redatelja.

Silva Capurso, radijska novinarka: Giljotina ipak ima smisla

•• Predstava je izvrсна, ono čega sam se bojala, a to je smislenost potrebe stavljanja pod giljotinu cijelog gledališta, čini mi se nakon odgledane predstave potrebnom i smislenom. Gluma je izvrсна, svi su izvanredni, a posebno bih istaknula i kostimografiju i glazbu. U svakom slučaju, predstava me oduševila, a Frlić nije razočarao.

čite načine tlače.

Stoga je vjerojatno sa Sv. Ivana i tako snažno odjeknula Buchnerova misao kako "milosrđe ubija revoluciju". Ne treba, naravno, posebno isticati kako nije riječ samo o Francuskoj revoluciji koja je nadahnula Georga Buchnera da 1835. napiše to svoje britko djelo, koje je na izvedbu čekalo punih šest desetljeća, odnosno prevrat čije posljedice i mi danas živimo, nego i revolucijama uopće.

U snažnoj predstavi prepunoj energije posebno se istaknula izvršna gluma dojmljivog Sretena Mokrovića, kojemu je redatelj povjerio ulogu Dantona, i uvjerljivog Milana Pleštine kao Robespierrea, do čitavog glumačkog ansambla, kojega su činili Ivana Rošić, koja je utjelovila sve ženske uloge i personifikaciju revolucije, te Dean Krivačić, Dražen Šivak, Nikša Butijer i Filip Jurčić koji su igrali vojnog i političkog vođu St. Justa i neku vrstu kora.

Poseban ton toj kazališnoj priči neprijeporno su dali i kostimi koje je osmislila Sandra Dekanić, dramaturgija Marije Karaklajić te glazba koju je odabrao sam redatelj Oliver Frlić. U njegovu osnovnu zamisao dobro se uklopila i scenografija s potpisom Igora Pauške, iako se teško otići dojmom da je toj intrigantnoj i dobroj predstavi, redateljsko-scensko rješenje koje je publiku dovelo u potpuno neuobičajenu poziciju bilo zapravo – potpuno suvišno.